

Rugați-vă neîncetat!

1 Tesaloniceni 5.17

Elmo Clair Hadley

© CSV, Online începând de la: 16.01.2022, Actualizat: 16.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 1. Tesaloniceni 5.17

1. Tesaloniceni 5.17: Rugați-vă neîncetat.

Recent am fost preocupat de acest scurt cuvânt din 1. Tesaloniceni 5.17: „Rugați-vă neîncetat”. De multe ori am auzit că înseamnă să fim mereu într-o stare de rugăciune. Cu siguranță că așa este, dar cu siguranță că vrea să ne spună mai mult: Dumnezeu vrea ca noi să vorbim cu El mereu și despre orice. Câteva locuri din Scriptură pot clarifica acest lucru, printre care este și pilda din Luca 12.16-20:

Luca 12.16-20: Și le-a spus o parabolă, zicând: „Ogorul unui om bogat a rodit din belșug. Și el se gândea în sine, zicând: «Ce voi face, pentru că nu mai am unde să-mi adun roadele?» Și a spus: «Aceasta voi face: îmi voi dărâma grânarele și le voi zidi mai mari, și voi aduna acolo toate roadele mele și bunurile mele; și-i voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!» Dar Dumnezeu i-a spus: «Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?»

Se gândea în sinea lui: Ce voi face? - Nu este acesta un lucru foarte natural? Nu facem același lucru în viața de zi cu zi? De exemplu, astăzi avem o zi liberă. Dacă nu ne-am făcut deja planuri în acest sens, este foarte probabil ca gândurile noastre să înceapă să chibzuiască: „Ce trebuie să fac astăzi? Nu oferă această zi cea mai bună ocazie de a merge în oraș și de a cumpăra lucrurile pe care mi le-am dorit întotdeauna?”. Apoi ne realizăm planul, ne uităm la diferite lucruri, alegem și cumpărăm ceea ce ni se pare potrivit. În toate acestea, s-ar putea să nu fi vorbit cu Domnul nici măcar o dată despre asta.

Nu ne comportăm noi atunci exact ca fermierul bogat în grâne din parabola noastră? Totuși, am fi putut la fel de bine să vorbim cu Domnul despre toate acestea în inima noastră, fără ca acest lucru să ne ia mai mult timp. În loc să cântărim în mintea noastră ce e mai bine să facem, am fi putut la fel de bine să vorbim cu Domnul despre asta: „Doamne, ce să fac astăzi?”. Și dacă ne venea gândul de a cumpăra ceva sau al oricărui alt lucru, puteam spune: „Doamne, să cumpăr acest lucru? Vrei să cheltuiesc în acest fel banii pe care Tu mi i-ai dat?” Iar atunci când am fi avut certitudinea în această privință, am fi putut să Îl rugăm pe Domnul să ne îndrepte spre magazinul potrivită și să ne ajute să alegem ceea ce căutam. În fiecare detaliu al vieții noastre, putem și avem posibilitatea să ne comportăm în acest fel. Nu ne-ar lua mai mult timp, fie că am vorbi despre asta cu Domnul în gândurile noastre, fie că am vorbi despre asta cu noi înșine. Cât de sigur ar fi, de câte greșeli prostești am fi salvați, dacă am vorbi mai mult cu Domnul în loc să ne „gândim în noi înșine”!

David a experimentat în mod miraculos salvarea din urmărirea lui de către Saul, dar într-o zi a vorbit *în inima sa*:

1. Samuel 27.1,2: „Acum voi pieri într-o zi de mâna lui Saul. Nimic nu este mai bine pentru mine decât să scap în grabă în țara filistenilor; și Saul va renunța să mă mai caute în tot ținutul lui Israel; și voi scăpa din mâna lui“. Și David s-a ridicat și a trecut, el și cei șase sute de oameni care erau cu el, la Achiș, fiul lui Maoc, împăratul Gatului.

Când citim acest capitol și următoarele două, aflăm ce perioadă întunecată din viața lui David a urmat acestei decizii. Ce rușine, ce greutate și-a provocat! Totul a început cu faptul că *ea vorbit în inima lui*, în loc să vorbească cu Dumnezeu despre asta în inima lui. Și Avraam a căzut în aceeași greșeală (citește Geneza 12.10-20), și vorbirea lui a fost: „Pentru că am zis ...” (Geneza 20.11).

Când ne uităm în propriile noastre vieți, nu ne amintim oare de multe incidente umiltoare? Și nu constatăm că în fiecare caz a început direct pentru că am vorbit despre asta cu noi înșine în loc să vorbim cu Dumnezeu? Dacă am cultiva mai mult obiceiul de a vorbi mereu cu Domnul în inima noastră despre tot ceea ce ne vine în minte, am fi salvați de multe căderi. Atunci când ne vine un gând, despre care știm că este neplăcut Domnului, ar trebui să mergem imediat la El cu el, să vorbim cu El despre el și să-I cerem ajutorul. În acest fel, am fi eliberați de la început de astfel de gânduri care, dacă le-am da curs, nu ar face decât să păteze mintea și, de foarte multe ori, ar duce la păcat prin cuvânt sau faptă.

Obiceiurile noastre de gândire, ca toate obiceiurile, au devenit atât de înrădăcinate de-a lungul anilor, încât nu este ușor să le schimbăm. Cu toate acestea, schimbarea este posibilă dacă ne hotărâm cu inima să facem acest lucru și dacă ne bazăm pe ajutorul Domnului. Ca orice obicei nou, acest lucru va necesita perseverență la început, dar pe măsură ce îl practicăm va deveni din ce în ce mai mult un obicei permanent. Împreună cu aceasta, vom avea o conștientizare mai profundă a prezenței Domnului în orice moment, ceea ce, la rândul său, se va dovedi a fi o adevărată mângâiere și un sprijin în zilele de necaz și o sursă de putere în vremuri de încercare. Dacă cineva este atunci singur, nu se simte totuși singuratic, pentru că singurătatea devine un moment de binecuvântată comuniune cu Domnul; iar dacă este împreună cu alții, este salvat de bârfele deșarte, care sunt adesea chiar mai triste decât faptul că și-a pierdut timpul. Dacă conversația este de așa natură încât nu se poate lua parte la ea pentru glorificarea lui Dumnezeu, ne putem ruga în tăcere pentru cei care iau parte la ea. Astfel, obiceiul practic de a vorbi cu Domnul în orice moment ne va împiedica să spunem lucruri care nu trebuie spuse; și ne va ajuta să privim instinctiv la Domnul, pentru ca El să ne călăuzească în toate acțiunile noastre.

Alte două lucruri din versetul nostru sunt legate de rugăciunea neîncetată: bucurie și mulțumire.

1. Tesaloniceni 5.16-18: bucurați-vă întotdeauna; rugați-vă neîncetat; mulțumiți în toate pentru aceasta, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, față de voi.

Obiceiul de a vorbi cu Domnul în inima noastră despre orice, ne ține aproape de Domnul, iar acest lucru ne dă bucurie. De asemenea, ne permite să vedem mai clar că acțiunile Sale în toate circumstanțele vieții noastre sunt spre binele nostru și numai așa putem mulțumi *în toate*.

În viața fiecărui copil al lui Dumnezeu există multe lucruri în care Dumnezeu vrea să ne dea o învățătură specială sau prin care vrea să recunoaștem grija Sa iubitoare. Dar dacă nu se practică obiceiul de a ne ruga neîncetat, atunci, de obicei, se acceptă lucrurile fără să se recunoască mâna lui Dumnezeu în ele. Urmarea va fi, că ceea ce ar fi trebuit să fie învățat nu

este învățat, iar binecuvântarea dorită este pierdută. Oricum s-ar privi acest subiect, există o mare binecuvântare în obiceiul de a ne ruga neîncetat. Creștinul care nu o are rămâne, de obicei, un „pitic”, cu o bucurie slabă și o creștere spirituală redusă.

Tradus de la: [Betet unablässig!](#)

Titlul original: „Betet unablässig“

din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 46, 1992, pag. 4–9

Traducere: Ion Simionescu